

ΠΑΜΕ ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ:

Μια φορά κι έναν καιρό σ' ένα απομακρυσμένο χωριό, ζούσε ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Μαρία. Η Μαρία δεν ήταν χαρούμενη, επειδή κανένας δεν τη συμπαθούσε. Όλα τα παιδιά την περνούσαν για ψηλομύτα και παράξενη και δεν έπαιζαν μαζί της. Επιπλέον ένα ατύχημα της είχε κλέψει τη χαρά.

Ένα απόγευμα πριν από μερικές μέρες, έκανε ποδήλατο σε μια κατηφόρα. Ξαφνικά εμφανίστηκε μια μαύρη γάτα και η Μαρία αναγκάστηκε να φρενάρει απότομα. Έτσι χτύπησε σοβαρά στη μέση της. Αν και τη μετέφεραν αμέσως στο νοσοκομείο, το πρόβλημα ήταν πολύ πιο σοβαρό, γιατί η μικρή έπρεπε να μείνει στο κρεβάτι για έξι μήνες.

Η Μαρία μας ποτέ δεν ήταν χαρούμενη, ό,τι ωραίο κι αν γινόταν. Όλη μέρα έβλεπε τηλεόραση, που ήταν και η μοναδική της παρέα και το βράδυ διάβαζε βιβλία στο κρεβάτι της. Κανένας από τους συμμαθητές της δεν ερχόταν να την επισκεφθεί. Έτσι, λοιπόν, χανόταν με τις ώρες στον κόσμο των παραμυθιών, καθώς φανταζόταν τον εαυτό της σαν ηρωίδα της κάθε ιστορίας.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Μια νύχτα του Γενάρη, που είχε βροχή και καταιγίδες και δεν μπορούσε να κοιμηθεί, διάβαζε ένα βιβλίο επιστημονικής φαντασίας, που μιλούσε για ένα ταξίδι στο χρόνο. Σκέφτηκε πόσο ωραία θα ήταν να γυρνούσε το χρόνο πίσω, τότε που όλα ήταν διαφορετικά και τόσο ωραία, τότε που περπατούσε.



Ξαφνικά, το φως στο δωμάτιό της έσβησε κι εκείνη, τρομαγμένη, θέλησε να το ξαναάψει, ξεχνώντας ότι δεν μπορούσε να κατέβει από το

κρεβάτι της. Πέφτοντας χτύπησε το κεφάλι της και λιποθύμησε. Όλα ήταν πολύ τρομακτικά, βρέθηκε σε μια δίνη χρωμάτων και αστεριών, που περιστρεφόταν πιο γρήγορα κι από τον άνεμο. Μα τι συνέβαινε επιτέλους; Πού βρισκόταν και, το πιο σημαντικό, πού πήγαινε ακριβώς;

Μέσα στη δίνη στροβιλιζόταν πολύ γρήγορα, όταν σε μια στιγμή εμφανίστηκε μια χρυσή πυγολαμπίδα με μεγάλα μάτια και φτερά που λαμποκοπούσαν.

-Πώς σε λένε; ρώτησε η Μαρία.

-Με λένε Ονειροαστεριάννα κι είμαι εδώ, για να πραγματοποιήσω το πιο τρελό σου όνειρο.

-Αλήθεια το λες αυτό;

-Φυσικά. Λοιπόν, σε ακούω, τι θες πιο πολύ στη ζωή σου; Πρόσεξε, όμως, έχεις μόνο μια ευκαιρία, αν ζητήσεις ν' αλλάξεις γνώμη, θα εξαφανιστώ και δεν θα πραγματοποιήσεις το πιο τρελό σου όνειρο!

-Μμ, σκέφτηκε η Μαρία, να σου πω τι θέλω...εύχομαι να ήταν όλα όπως πριν το ατύχημα.

Εκείνη τη στιγμή το στροβίλισμα σταμάτησε απότομα, βγήκε ένα υπέροχο ουράνιο τόξο και η πυγολαμπίδα κρατώντας ένα ραβδί, έλουσε τη Μαρία με τη μαγική ονειροπυγολαμπιδοαστερόσκονη κι είπε δυνατά αυτά τα λόγια:

Το χρόνο γύρισε πάλι στην αρχή του,
κλείσε τη σκοτεινή την πόρτα,
το κορίτσι αυτό να βρει τη δύναμή του,
για να γίνουν όλα σαν και πρώτα'.

Η Μαρία μας αισθάνθηκε σαν να την τραβούσε μια δύναμη έξω από τη δίνη και σ' ένα λεπτό, ήταν πάλι στο σπίτι της, μόνο που ήταν μέρα μεσημέρι κι η ίδια ήταν...αόρατη. Στο κρεβάτι της καθόταν ένα κοριτσάκι που της έμοιαζε...μισό λεπτό...ναι, αυτή ήταν αλλά περπατούσε! Τι περπατούσε δηλαδή, έτρεχε πάνω κάτω στο δωμάτιο και χόρευε ακούγοντας μουσική στο mp4, που της είχε χαρίσει η μαμά της. Μετά, το κοριτσάκι κάθισε στο κρεβάτι κι άρχισε να γράφει σ' ένα ημερολόγιο. Από περιέργεια η Μαρία στάθηκε πάνω από το ημερολόγιο και διάβασε τι έγραφε:

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

σου γράφω τι μου συνέβη φέτος: ήταν παραμονές Μεγάλης Εβδομάδας, όταν ακούστηκε από την κουζίνα η φωνή της γιαγιάς:

-Είμαστε στη Σαρακοστή με τις επτά βδομάδες, κάθε εβδομάδα και γιορτή, κάθε γιορτή και προσευχή και η Κυρά Σαρακοστή στο Πάσχα μας, μας οδηγεί.

-Μα γιατί τη λένε Κυρά, τη Σαρακοστή; ρωτάω τον αδερφό μου το Νικόλα, τον πολύξερο και μεγαλύτερό μου κατά επτά χρόνια - σύμπτωση τρελή το

επτά- και εκείνος μου εξηγεί πως είναι ένα έθιμο των παλιών, για να μετρούν τις ημέρες της νηστείας μέχρι το Πάσχα. Είναι κάτι σαν ημερολόγιο, δηλαδή. Την παρίσταναν ακόμα και σαν καλόγρια. Δεν της κάνουν στόμα, γιατί νηστεύει και τα χέρια της είναι πάντα σταυρωμένα, γιατί όλο προσεύχεται. Έχει επτά πόδια που συμβολίζουν τις επτά εβδομάδες της Σαρακοστής. Κάθε Σάββατο κόβεται και από ένα πόδι, ενώ το τελευταίο κόβεται το Μεγάλο Σάββατο.



-Εντάξει, το κατάλαβα, λέω και κλείνω το φως για να κοιμηθώ. Ο ύπνος όμως δε μου κολλάει για κάποιον ανεξήγητο λόγο. Τι προβατάκια, τι σκυλάκια, τι πεταλουδίτσες μετράω, τίποτα!

Ξαφνικά βλέπω κάτι σκιές στον τοίχο. Έξι μικρές σκιές σαν ποδαράκια. « Τι στο καλό είναι τούτο;» σκέφτομαι.

Τότε ακούγεται μια φωνή ψιλή και τσιριχτή.

-Εγώ είμαι η κυρά Σαρακοστή με τα επτά ποδαράκια μου που, όμως, τώρα δεν είναι επτά αλλά έξι. Βλέπεις έχασα το ένα και ο χρόνος σταμάτησε.

-Και τι με αυτό; τη ρωτάω απορημένη

-Μα καλά, στ' αλήθεια δεν καταλαβαίνεις; Αν δε βρω μέχρι σήμερα τα μεσάνυχτα το έβδομο ποδαράκι μου, δε θα ξεκινήσει η έβδομη εβδομάδα και το Πάσχα δε θα έρθει ποτέ. Θες να γίνει κάτι τέτοιο;

«Δεν είμαστε στα καλά μας νυχτιάτικα», λέω από μέσα μου και σκεπάζομαι με το πάπλωμα μπας και εξαφανιστεί αυτή η κυρά με τα επτά πόδια, που έγιναν έξι.

«Για κάτσε όμως, μισό λεπτό. Κι αν λέει αλήθεια; Αν δεν ξημερώσει η Μεγάλη Εβδομάδα και δεν έρθει το Πάσχα, τι θα κάνει όλος αυτός ο κόσμος, που περιμένει με ανυπομονησία;»

Πετάγομαι από το κρεβάτι και λέω :

-Εντάξει, θα σε βοηθήσω. Αλλά πρέπει να μου πεις πού έχασες το πόδι σου και με ποιο τρόπο.

-Αχ τέλεια, σ' ευχαριστώ πολύ. Λοιπόν, άκου πώς έγινε. Λίγο πιο έξω από εδώ στη λίμνη, που είναι στο ξέφωτο με τα επτά βραχάκια, κάθονταν επτά βατραχάκια πολύ άτακτα. Όπως κολυμπούσα ένα βράδυ, το ένα από αυτά, το πιο ζαβολιάρικο, ήρθε και μου άρπαξε το ένα πόδι και το έκρυψε. Το παρακάλεσα να μου το δώσει πίσω αλλά εκείνο ζήτησε ως αντάλλαγμα κάτι περίεργο.

-Τι ακριβώς; ρωτάω

-'Αίμα και τομάρι έχει, μα μαλλί κι ουρά δεν έχει'. Αν βρεις το αίνιγμα, το πόδι θα είναι και πάλι δικό σου, μου είπε το βατραχάκι και εξαφανίστηκε

-Μισό λεπτό να ρωτήσω το σπασικόλα τον αδερφό μου. Ε, ψιτ Νικόλα ξύπνα.

-Τι θες τέτοια ώρα; Κοιμάμαι.

-Τι είναι αυτό, που αίμα και τομάρι έχει μα μαλλί κι ουρά δεν έχει;

-Μη μου βάζεις αινίγματα στη μέση της νύχτας. Κοιμήσου και τα λέμε το πρωί.

-Σε παρακαλώ, το πρωί θα είναι πολύ αργά, δεν θα έρθει το Πάσχα φέτος.

-Τι βλακείες είναι αυτές; Άκου εκεί δε θα έρθει το Πάσχα!

-Αλήθεια σου λέω, σκέψου σε παρακαλώ!

-Τέλος πάντων άσε με λίγο, ..λοιπόν αίμα και τομάρι έχει μα μαλλί κι ουρά δεν έχει...μισό λεπτό.. το βρήκα... είναι η μύγα!

-Να σε φιλήσω σπασικλάκι μου, του λέω.

-Ε! περίμενε τι κερδίζω;

-Το φετινό Πάσχα, του φωνάζω, καθώς βγαίνω με την Κυρά Σαρακοστή. Αρχίζουμε, λοιπόν, να ψάχνουμε για μύγες. Ξαφνικά, να 'σου μια μύγα καμαρωτή, καμαρωτή.

-Ε, μυγούλα εσύ, θες να έρθεις μαζί μας να σώσουμε το Πάσχα;

-Και γιατί παρακαλώ; Από πού κι ως πού; Σας ξέρω και από χτες;

-Δε μας ξέρεις αλλά πρέπει να μας εμπιστευτείς. Σου υποσχόμαστε πως δε θα συμβεί τίποτα κακό.

-Και πού θα πάμε;

-Στη λίμνη με τα βατραχάκια.

-Ε, όχι, δεν τρελάθηκα ακόμα. Είμαι πολύ νέα, για να γίνω το γεύμα για τα βατραχάκια.

-Σου λέμε να μη φοβάσαι. Έχουμε σχέδιο.

Με το που φτάνουμε στη λίμνη, η Κυρά Σαρακοστή βλέπει το βάτραχο και του ζητάει να της επιστρέψει το πόδι της.

-Έφερές το δώρο μου, έλυσες δηλαδή το αίνιγμα;

-Φυσικά, λέω εγώ, αλλά πρώτα το πόδι.

-Εντάξει, πάρτε το, λέει λαιμαργα ο βάτραχος, καθώς το μυαλό του είναι στη μύγα.

Με μια γρήγορη κίνηση παίρνω το πόδι και το δίνω στην Κυρά Σαρακοστή, ενώ ο βάτραχος έχει βγάλει την τεράστια γλώσσα του, για να πιάσει τη μύγα. Τα υπόλοιπα πόδια, όμως, του δίνουν μια ξεγυρισμένη κλωτσιά και τον πετάνε μέσα στη λίμνη.

-Με την όρεξη έμεινες καημένε μου, φωνάζει η μύγα.

Γρήγορα φεύγουμε ολοταχώς για το σπίτι.

-Σ' ευχαριστώ για τη βοήθεια. Δε θα το ξεχάσω ποτέ, τώρα όλα θα είναι όπως πρέπει να είναι και στην ώρα τους, λέει η κυρά Σαρακοστή, καθώς εξαφανίζεται στο σκοτάδι.

Το άλλο πρωί...

-Έσωσα το Πάσχα, έσωσα το Πάσχα!!!

-Ε ι μικρή, μαζί το σώσαμε θες να πεις, λέει ο Νικόλας, ο οποίος, όμως, δεν έχει πολυκαταλάβει ακριβώς τι έγινε.

-Δίκιο έχεις, αδερφέ μου. Αλλά ας φωνάξουμε επτά ζήτω, ένα για κάθε πόδι, για την Κυρά Σαρακοστή, που στο Πάσχα και πάλι αυτή μας οδηγεί.

«ΖΗΤΩΩΩΩΩΩΩΩΩΩ»

Τι περιπέτεια κι αυτή! σκέφθηκε η αόρατη Μαρία. Ευτυχώς που πρόλαβαν. Κι είναι ωραίο να έχεις βοήθεια, όταν τη χρειάζεσαι, ακόμα κι όταν σου την προσφέρει ο σπασίκλας αδελφός σου. Τώρα, όμως, τι γίνεται; αναρωτήθηκε το κορίτσι, που είχε, ήδη, αρχίσει να βαριέται. Άνοιξε, λοιπόν, το παράθυρο του δωματίου και κοίταξε ψηλά. Ήταν Μάρτης και τα χελιδόνια πετούσαν στον καταγάλανο ουρανό. Η Μαρία τα ζήλεψε. 'Μακάρι να μπορούσα ν' ανέβαινα στον ουρανό και να 'βλεπα τον κόσμο από ψηλά', ευχήθηκε. Αμέσως η ευχή της πραγματοποιήθηκε και βρέθηκε ψηλά, τόσο ψηλά, που έβλεπε κάτω το σπίτι της μικρό, σαν τις ζωγραφιές, που ζωγράφιζε στο σχολείο.

-Θεέ μου, ζαλίζομαι, θα πέσω και θα τσακιστώ, ούρλιαξε η Μαρία, ιδρωμένη και πανιασμένη απ' το φόβο της. Τότε ήρθε ένα κάτασπρο συννεφάκι και μπλέχτηκε ανάμεσα στα πόδια της.

-Μη φοβάσαι, κοριτσάκι, εγώ είμαι εδώ για σένα. Θα σε στηρίξω, θα σε τυλίξω, θα ταξιδέψουμε μαζί, της είπε το σύννεφο και αμέσως μεταμορφώθηκε σ' ένα απαλό πάπλωμα από βαμβάκι. Κρύψου μέσα μου να μην κρυώσεις και ...φύγαμε!

-Σ' ευχαριστώ, είπε η Μαρία και, κουρασμένη, αποκοιμήθηκε.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Όταν ξύπνησε, είχαν φτάσει σε μια χώρα, που στη σιδερένια, σκουριασμένη πύλη της έγραφε: 'Η πόλη του Μάρτη'. Η Μαρία τότε ρώτησε το σύννεφο, γεμάτη απορία:

-Μα γιατί η πόλη φαίνεται σκοτεινή και οι άνθρωποι κλαίνε;

Πλησίασαν πιο κοντά και τι να δουν ή μάλλον τι δεν είδαν; Δεν υπήρχαν πουλιά! Ρώτησαν να μάθουν τι ακριβώς συμβαίνει και ο δήμαρχος Λάκης Ελευθεράκης Αστατομαρτάκης τους εξήγησε πως την ώρα που γινόταν η παρέλαση για την επέτειο της απελευθέρωσης της πόλης, μετά από 400 ολόκληρα χρόνια σκλαβιάς και φυλακής, ενώ περίμεναν να εμφανιστούν τα χελιδόνια, που θα κρατούσαν με το ράμφος τους την ποιητική αφίσα της γιορτής, αυτά έγιναν άφαντα. Είχαν εξαφανιστεί! Κάτι τέτοιο δεν είχε ξανασυμβεί ποτέ! Τα χελιδόνια έρχονταν πάντα στην ώρα τους! Αμήχανοι και σαστισμένοι όλοι, κάτοικοι και δήμαρχος, παρατήρησαν πως, παρ' όλη την άνοιξη, δεν ακουγόταν ούτε ένα κελάηδισμα πουλιού! Κάποιος είχε κλέψει τα πουλιά τους. Η Μαρία, πεισματάρικα καθώς ήταν, πήρε το σύννεφο και πήγαν να βρουν τα πουλιά.



Προχώρησαν αρκετά και έφτασαν σε μια άλλη πόλη, που έγραφε στην πύλη της: 'Η πόλη των φυλακισμένων'. Τότε το συννεφάκι αναρωτήθηκε σιγανά:

-Αφού τη λένε πόλη των φυλακισμένων, γιατί ακούγονται τόσα κελαηδίσματα; Και τα πουλιά που κελαηδούν πού βρίσκονται; Δεν βλέπω κανένα!

-Σταμάτα κατάλαβα, πετάχτηκε η Μαρία.

Πλησίασαν πιο κοντά και είδαν τη δήμαρχο της πόλης, την Λούλα Σκλαβούλα Φυλακούλα. Η Μαρία της είπε:

-Αφού την πόλη σας τη λένε Φυλακή, γιατί είναι γεμάτη με όλων των ειδών τα κελαηδίσματα;

Εκείνη την ώρα δυο χελιδόνια πέταξαν προς το μέρος τους και τους είπαν ότι τα πουλιά βρίσκονται σε κλουβιά, στις υπόγειες φυλακές της πόλης!

- Με καταλάβετε! είπε η δήμαρχος. Ακούστε με, όμως, αν θέλετε να πάρετε τα πουλιά σας, πρέπει να λύσετε το αίνιγμα που θα σας πω σε δυο μέρες. Να ποιο είναι αυτό:

Αν ανοίξεις την κουρτίνα το πρωί,
δεν τον νοιάζει αυτόν, θα μπει.
Το ένα πόδι μέσα θα το βάλει
και δεν θα φύγει ως το βράδυ.
Τι είναι;

Η Μαρία έφυγε τρέχοντας, για να βρει τη λύση. Πήγε στην πόλη του Μάρτη, τίποτα. Στην πόλη του Ανεμοστρόβιλου, τίποτα. Στην πόλη του Μίσους, τίποτα. Μέχρι και στην πόλη των Δημάρχων έφτασαν, τίποτα. Ήταν χαμένοι. Μόνο μια μέρα έμενε. Επέστρεψαν στην πόλη του Μάρτη.

Το άλλο πρωί, μόλις ο ήλιος ανέτειλε, η Μαρία άνοιξε τις κουρτίνες και το φως του μπήκε μέσα.

-Το βρήκα, είναι ο ήλιος! φώναξε χαρούμενη.

Πήγαν γρήγορα και έδωσαν τη σωστή απάντηση στην Λούλα Σκλαβούλα Φυλακούλα και ελευθέρωσαν όλα τα πουλιά. Το κορίτσι ένιωσε υπέροχα, επειδή έκανε κάτι καλό και συνέχισε το ταξίδι.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Η Μαρία και το σύννεφο έφτασαν στην πόλη του Απρίλη. Προσγειώθηκαν σ' ένα κόκκινο φεγγάρι με ελάχιστους ανθρώπους. Δίπλα έβλεπε κι άλλα τρία φεγγάρια, δυο κίτρινα κι ένα πορτοκαλί, αλλά και πολλά βελάκια κι αστέρια. Ρώτησε έναν άνθρωπο για το πού βρίσκεται. Αυτός ήταν ο Δημοχούλης Κοκκινούλης, ο δήμαρχος της πόλης, ο οποίος και της είπε:

-Πριν από πολλά χρόνια αυτή η πόλη ήταν ένας κύκλος αλλά τσακωθήκαμε τόσο πολύ μια μέρα, που η πόλη χωρίστηκε στα τέσσερα.



-Μπορούμε να ξεκουραστούμε λίγο, εγώ και το σύννεφό μου; ρώτησε η Μαρία.

-Και βέβαια, απάντησε ο δήμαρχος.

Μόλις κοιμήθηκε, βρέθηκε σε μια άλλη πόλη. Εκεί είδε μια μάγισσα, που της είπε:

-Εγώ χώρισα την πόλη στα τέσσερα.

-Γιατί; ρώτησε η Μαρία.

-Επειδή όλοι τσακώνονταν μεταξύ τους, εγώ δεν άντεχα άλλο τη φασαρία κι έτσι τους χώρισα στα τέσσερα.

Η Μαρία τότε ξύπνησε και το φώναξε σ' όλους, ότι η μάγισσα τους χώρισε και ότι εκείνη ήθελε να τους ενώσει μετά από πολλή σκέψη...

ΤΙΠΟΤΑ!

Πήρε το σύννεφο και γύριζαν σ' όλες τις άλλες χώρες, μήπως μάθουν τι να κάνουν για να ενώσουν πάλι τη χωρισμένη χώρα του Απρίλη. Πήγαν στην Αυτοσία, την Ολιγία, την Γεοργιονία, μέχρι και την Ελικία έφτασαν αλλά τίποτα. Κανείς δεν ήξερε να τους πει τι να κάνουν.

Όταν επέστρεψαν, το σύννεφο προσπαθούσε κάτι να της πει, μα η Μαρία δεν άκουγε, γιατί ήταν βυθισμένη στις σκέψεις της. Κάποια στιγμή της είπε:

-Μαρία, αν αγαπηθούν ο ένας με τον άλλον, ίσως λυθούν τα μάγια!

-Μπράβο! Γιατί δεν μου το είπες νωρίτερα; Τέλος πάντων, αποκρίθηκε η Μαρία.

Το είπαν σε όλους κι αυτοί άρχισαν να λένε 'συγγνώμη' και να λένε πως αγαπούν ο ένας τον άλλον. Επειδή δεν το έλεγαν με μίσος πια, αλλά με αγάπη, τα μάγια λύθηκαν πραγματικά κι η πόλη ενώθηκε σε κύκλο, όπως ήταν παλιά. Η Μαρία ένιωσε μεγάλη χαρά και καθώς έφευγαν με το σύννεφο, του έλεγε πως σκέφτηκε εκείνη την ιδέα και ότι είναι πολύ έξυπνη τελικά! Ε, κάποιοι άνθρωποι δεν αλλάζουν με τίποτα!

ΜΑΪΟΣ

Καθώς συνέχισαν την περιπλάνησή τους, η Μαρία συνάντησε μια πεταλούδα με τα χρώματα του ουράνιου τόξου και ανέβηκε επάνω της. Τότε η πεταλούδα την οδήγησε περνώντας μέσα από ένα στεφάνι-πύλη σε έναν άλλο κόσμο, που ήταν ασπρόμαυρος. Οι κάτοικοι αυτού του κόσμου της είπαν πως χρόνια περίμεναν κάποιον από άλλο κόσμο, για να λύσει έναν γρίφο και να λυθούν τα μάγια, που τους είχε κάνει ο κοιμισμένος δράκος. Μόνο έτσι θα υπήρχε και πάλι χρώμα στον κόσμο τους και τη ζωή τους.



Ο γρίφος έλεγε: 'Κάνουν το γύρο του σπιτιού και ποτέ δεν μπαίνουν μέσα. Ποιοι είναι;' Η Μαρία τους υποσχέθηκε πως θα έβρισκε την απάντηση του γρίφου ταξιδεύοντας και ψάχνοντας για πληροφορίες σε άλλα μέρη. Ανέβηκε στην πεταλούδα και πέρασε μια άλλη πύλη για έναν άλλο κόσμο, όπου όλα ήταν ξύλινα: οι άνθρωποι, τα κτίρια, ο ήλιος, τα ζώα, το φαγητό, τα

πάντα ήταν από ξύλο. Εκεί της είπαν τα ίδια. Επίσης, η Μαρία τους απάντησε τα ίδια και προχώρησε σε άλλο κόσμο.

Ο επόμενος κόσμος είχε κάτι τέρατα που έπαιρναν τη σοφία όλων των ανθρώπων και τους άφηναν χωρίς σκέψη. Γι' αυτό όλοι οι σοφοί του κόσμου αυτού είχαν κρυφτεί σε μια σπηλιά και δεν έβγαιναν. Η Μαρία κατάφερε να τους βρει και της είπαν:

- Η απάντηση στο γρίφο βρίσκεται στο εσωτερικό του δοντιού του κοιμισμένου δράκου.

Αμέσως η Μαρία και η πεταλούδα πέρασαν την τελευταία πύλη, που οδηγούσε στην σπηλιά του κοιμισμένου δράκου. Ευτυχώς ο δράκος ήταν κοιμισμένος και η Μαρία του πήρε το δόντι και πήγε σε κάθε κόσμο και είπε την απάντηση φωναχτά: « Η απάντηση είναι 'οι τοίχοι'! » Αμέσως, η σκέψη των ανθρώπων ελευθερώθηκε, ο ξύλινος κόσμος ξαναζωντάνεψε και ο ασπρόμαυρος κόσμος ξαναέγινε πολύχρωμος. Η πεταλούδα είπε στη Μαρία ότι ήθελε να μείνει στον πολύχρωμο τόπο και το κορίτσι συμφώνησε. Κι έτσι πέρασε την πύλη και γύρισε πίσω.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Κάτι γέλια και φωνές χαρούμενες παιδιών τράβηξαν την προσοχή της Μαρίας. Οδηγήθηκε πετώντας προς τα εκεί και, έκπληκτη, αντίκρισε το σχολείο της. Οι αίθουσες ήταν άδειες και το προαύλιο γεμάτο παιδιά, που πετούσαν τις σάκες στον αέρα και ξεφώνιζαν χαρωπά. Ήταν η τελευταία μέρα της σχολικής χρονιάς και το σχολείο έκλεινε για τις καλοκαιρινές διακοπές!



Η Μαρία ένιωσε τόσο χαρούμενη. Κάποια από τις επόμενες μέρες ρώτησε τους γονείς της αν θα πάνε κάπου διακοπές. Εκείνοι της απάντησαν

πως δεν έχουνε λεφτά φέτος για να πληρώσουνε το πλοίο, που θα τους πάει κάπου διακοπές ούτε τις ξαπλώστρες, που θα κάνουνε μπάνιο εκεί ούτε για το ξενοδοχείο, που θα μείνουν. Η Μαρία, γεμάτη δάκρυα, πήγε στο δωμάτιό της και αποκοιμήθηκε.

Ξαφνικά ήρθε ο φίλος της, το σύννεφο και την πήρε μακριά. Ξαφνιάστηκε, όταν αισθάνθηκε δίπλα της μια μικρή καραμέλα, που θα ήταν σύντροφός τους σ' αυτό το ταξίδι και θα οδηγούσε το σύννεφο προς μια άγνωστη, μακρινή παραλία. Η Μαρία, χωρίς να το ξέρει, ρώτησε την καραμέλα ποια είναι. Η καραμέλα απάντησε ειρωνικά ότι είναι η καραμέλα του Άρειου Πάγου.

Επιτέλους έφτασαν στην παραλία. Όμως από τον καυτό ήλιο, η καραμέλα ήταν έτοιμη να λιώσει. Η μικρή Μαρία ανέλαβε δράση. Πήρε ένα βαζάκι κι έβαλε μέσα την καραμέλα. Ύστερα κοίταξε την παραλία γύρω της κι αναστατώθηκε. Η άμμος ήταν γεμάτη σκουπίδια. Τότε η Μαρία κατάλαβε για ποιο λόγο βρέθηκε εκεί κι άρχισε αμέσως να καθαρίζει σαν σίφουνας. Είχε καταφέρει να μαζέψει όλα τα σκουπίδια, ώσπου άρχισε θαλασσοταραχή. Το κορίτσι και η καραμέλα κινδύνευαν να πνιγούν! Τα κύματα σαν βουνά είχαν πλημμυρίσει όλη την αμμουδιά. Η Μαρία τότε σκέφτηκε κάτι. Ανέβηκε στο φίλο της, το σύννεφο, κάτι του ψιθύρισε μυστικά στο αυτί και, ξαφνικά, ο άνεμος άλλαξε πορεία. Η θαλασσοταραχή στράφηκε προς τον ωκεανό. Είχαν σωθεί! Η Μαρία κουρασμένη αποκοιμήθηκε και το σύννεφο την πήγε στο σπίτι της. Η καραμέλα ήταν ευτυχισμένη που είχαν σωθεί κι έλεγε σε όλους πως η Μαρία ήταν ηρωίδα.

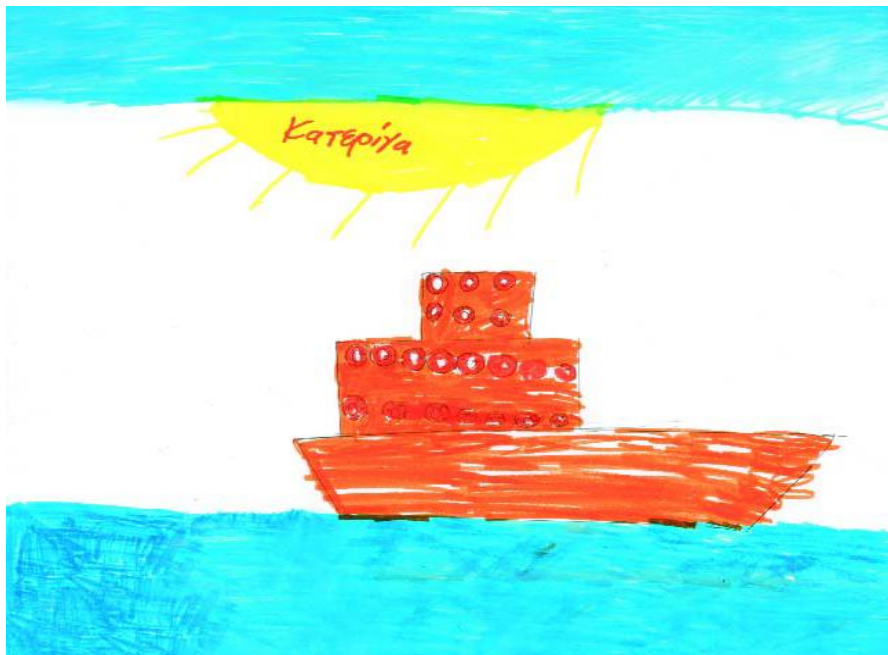
Την άλλη μέρα το κορίτσι ξύπνησε ξεκούραστο και την ώρα του πρωινού άκουσε ευχάριστα νέα από τον πατέρα της. Μπορούσαν τελικά να πάνε διακοπές, γιατί εκείνη τη μέρα τον πλήρωσαν. Η Μαρία είχε μάθει κάτι για τις διακοπές. Πρέπει να περνάς χαρούμενα με την οικογένειά σου.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ήταν 16.30, όταν ένα βουητό ακούστηκε στα αυτιά της Μαρίας, η οποία απολάμβανε τον μεσημεριανό της υπνάκο. Σηκώθηκε αγουροξυπνημένη από το μαλακό της 'μαξιλάρι', το συννεφάκι. Κοίταξε προσεκτικά γύρω της. Είδε κάτι πορτοκαλί να ξεπροβάλει. Προσπάθησε να καταλάβει πού βρισκόταν. Ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα αναρωτήθηκε ταραγμένη : 'Πώς μας παρέσυρε τόσο μακριά ο αέρας;' και προσπάθησε να ξυπνήσει το σύννεφο, που κοιμόταν κι αυτό.

- Σύννεφο, έλα να δεις τη θάλασσα!
- Αχ! Παλιά, καλή φίλη η θάλασσα! Ωραίες εποχές, αν εξαιρέσεις τα πλοία που μας τσάκιζαν τα πλευρά, αφού περνούσαν με φόρα από πάνω μας.
- Τι εννοείς;

- Το νερό που φεύγει από τα σύννεφα και το απορροφά η γη λέγεται υπόγειο νερό. Αυτό φτάνει στην θάλασσα. Ύστερα εξατμίζεται και γίνεται σύννεφο και πάει λέγοντας. Αυτός είναι ο κύκλος του νερού. Μα, καλά τίποτα δεν σας μαθαίνουν στο σχολείο;
- Όχι, η δασκάλα μας λέει ότι αυτά είναι ασυναρτησίες και ότι στο σχολείο ερχόμαστε μόνο για να μαθαίνουμε κανόνες αριθμητικής και γραμματικής. Πριν από λίγο άκουσα ένα βουητό, γι' αυτό σε ξύπνησα...
- Βουητό;



Ξαφνικά ξανακούστηκε ο περίεργος θόρυβος, που είχε ακούσει προηγουμένως η Μαρία. Κοίταξαν από μακριά το περίεργο, πορτοκαλί πλάσμα. Τι να 'ταν πάλι εκείνο; Μήπως κανένα τέρας; Το σύννεφο το περιεργάστηκε και είπε:

-Τα λυπάμαι τα νερά εκεί κάτω, που αναγκάζονται να υποστούν αυτά τα βασανιστήρια.

-Γιατί το λες αυτό; Μήπως ...

-Ναι, είναι ένα πλοίο! Τα πλοία είναι κακά και σκέφτονται μόνο το συμφέρον τους, δηλαδή μόνο να περάσουν σκίζοντας τα ήρεμα νερά και ας τα πονέσουν. Βέβαια, αν είναι για κάποιο σημαντικό ταξίδι, αλλάζει το θέμα. Αλλά τώρα απλά ο καπετάνιος κάνει βόλτα, γιατί πήρε αύξηση!

-Πάμε να το σταματήσουμε !

-Δε γίνεται. Αν μπορούμε μπροστά του θα μας κόψει στα δύο.... Εγώ καλά θα είμαι, αλλά εσύ ...

-Καλύτερα να μην το συζητάμε. Γιατί δεν πάμε από πάνω του ; Κάτι θα καταφέρουμε να του πούμε.

-Αυτό είναι σίγουρο. Μα και πάλι αποκλείεται να καταφέρουμε να το πείσουμε. Αλλά ας κάνουμε μία προσπάθεια ...

Προχώρησαν προς το μέρος του πλοίου.

Όταν έφτασαν κοντά του προσπάθησαν να το πείσουν να αλλάξει κατεύθυνση και να γυρίσει πίσω στο λιμάνι. Μα αυτό είπε :

-Αποκλείεται ! αλλά επειδή σήμερα είμαι στις καλές μου, θα σας αφήσω να νιώσετε ότι προσπαθήσατε. Αν λύσετε τον παρακάτω γρίφο, θα φύγω ... 'τι είναι σα θαλάσσια αράχνη με πατέρα καλαμάρι ;'

-Το χταπόδι φυσικά ! είπε το σύννεφο .

-Μ...μμμ...μα.... αυτό δεν είναι δίκαιο !

-Είναι και παραείναι, είπε η Μαρία . Φύγε τώρα, γιατί θα δεις τι θα γίνει !

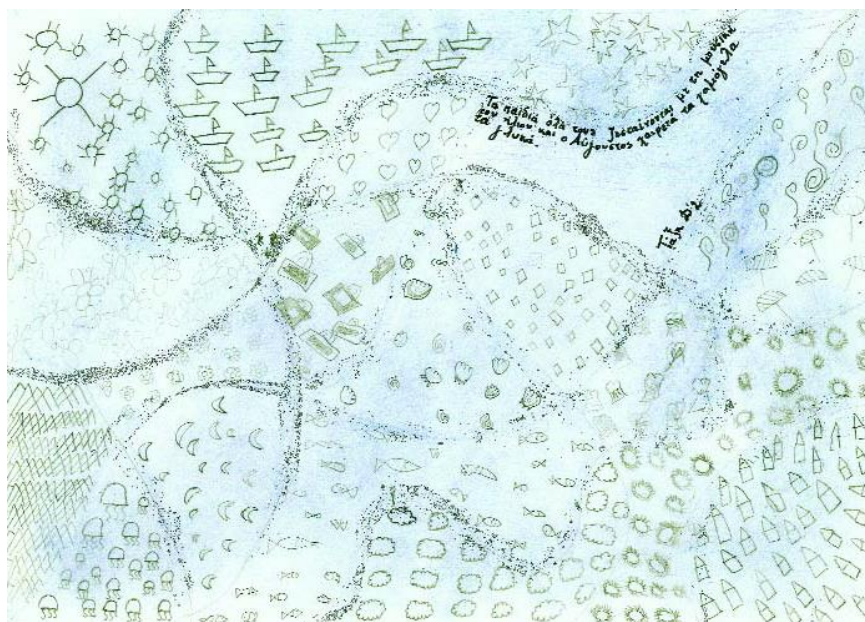
Το σύννεφο έκανε ένα μουγκρητό και ξαφνικά, η ουρά μίας τεράστιας φάλαινας έσπρωξε το πλοίο προς τα ρηχά .

-Ευτυχώς, τελείωσε κι αυτή η αποστολή, είπε η Μαρία .

-Ναι, όντως ! Τώρα μπορούμε να συνεχίσουμε το δρόμο μας προς το άγνωστο, είπε το σύννεφο χαμογελώντας και προχώρησε αφήνοντας το αεράκι να τους οδηγήσει στο μακρύ ταξίδι τους.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Συνέχισαν οι δυο τους να πετούν πάνω από τη θάλασσα. Το σύννεφο περίμενε την κοπέλα υπομονετικά, γιατί εκείνη παρατηρούσε την καταγάλανη θάλασσα, που ο δροσερός αέρας την έσπρωχνε και σήκωνε κύματα. Και τον λαμπερό ήλιο, που τη φώτιζε και... τον Αύγουστο, που έκανε ηλιοθεραπεία σε μια παραλία φορώντας τα καινούρια γυαλιά του, που έκαναν 1.000.000.001! cents.



Ο Αύγουστος είδε τη Μαρία και της είπε:

-Μαρία, μου βάζεις αντηλιακό στην πλάτη, γιατί δεν τη φτάνω;

Κι εκείνη απάντησε:

-Βεβαίως, μόνο για 100€!

Το σύννεφο τότε πήδηξε πάνω στη Μαρία και ξάφνου...

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

...Η αμμουδιά εξαφανίστηκε, ο ήλιος κρύφτηκε και οι πρώτες σταγόνες της βροχής έπεσαν σαν δάκρυα πάνω στη σκληρή γη, για να τη μαλακώσουν. Η Μαρία ένιωσε τη φθινοπωρινή θλίψη να γεμίζει την καρδιά της. 'Τέλειωσε το καλοκαίρι', σκέφτηκε. 'Θα ανοίξει πάλι το σχολείο. Αχ! Πόσο βαριέμαι! Κι αυτοί οι συμμαθητές μου όλο με πράγματα και παιχνίδια βαρετά ασχολούνται. Κι όλο τα ίδια και τα ίδια.'



Καθώς βαριόταν, μια καινούρια ιδέα της ήρθε στο μυαλό: να φτιάξει μόνη της μια χρονομηχανή. Αυτό κι αν ήταν παιχνίδι! Θα έμπαινε μέσα κάθε απόγευμα και...θα έκανε διακοπές ταξιδεύοντας στο χρόνο. Κι έτσι δεν θα είχε ανάγκη από φίλους και ανιαρά παιχνίδια!

Το κορίτσι δούλεψε σκληρά για πολλές μέρες. Όταν κόντευε να την τελειώσει, έκανε ένα μικρό λαθάκι κι όλο της το κατασκεύασμα γκρεμίστηκε. Στενοχωρήθηκε τόσο πολύ, που έκανε δυο ώρες να μιλήσει στο σύννεφο. Κοιμήθηκε κουρασμένη κι όταν ξύπνησε, είδε δίπλα της μια χρονομηχανή. Κοίταξε γύρω της απορημένη και είδε κάτι πουλάκια, που κρατούσαν με το ράμφος τους ταμπέλες, οι οποίες έγραφαν τα εξής:

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΜΑΡΙΑ

Από τη στενοχώρια της είχε ξεχάσει πως ήταν τα γενέθλιά της. Είχε μείνει μ' ανοιχτό το στόμα. Της άρεσε πάρα, μα πάρα πολύ αυτό το δώρο. Είχε μείνει άφωνη. Τώρα θα μπορούσε να παίζει με τις ώρες. Έτσι πέρασε ευχάριστα ο υπόλοιπος Σεπτέμβριος. Μα βαθιά μέσα της ήθελε να δείξει το σπουδαίο παιχνίδι της και στους συμμαθητές της. Όχι τίποτα άλλο, αλλά για να έβλεπε την έκφραση που θα ζωγραφιζόταν στα πρόσωπά τους!

ΟΚΤΩΒΡΗΣ

Τότε η τύχη άλλαξε ξανά για τη Μαρία. Στο ταξίδι της συνάντησε το δέκατο μήνα του χρόνου, τον Οκτώβρη και μαζί με το φίλο της, το σύννεφο, έκαναν καινούριες γνωριμίες.



- Πότε θα φτάσουμε, σύννεφο, στον Οκτώβρη; Ανυπομονώ να παρακολουθήσω τη γιορτή για την 28η Οκτωβρίου.
- Τώρα, τώρα είμαστε πολύ κοντά στον προορισμό μας.
(Μισή ώρα αργότερα)
- Φτάσαμε! Αρχίζει να ψιχαλίζει, λέει η Μαρία στο σύννεφο.
- Μαράκι μου, τσακώνονται οι φίλοι μου, γι' αυτό βρέχει. Εξάλλου, είναι και η εποχή. Φθινόπωρο, το φθινόπωρο βρέχει.
- Εκεί ψηλά ποιος είναι που γελάει με τόσο αστραφτερό χαμόγελο;
- Ο Οκτώβρης, είπε το σύννεφο λάμποντας από χαρά. Πάμε να τον γνωρίσεις.
- Χαίρεται, είμαι η Μαρία.
- Γεια σου Μαρία, ελπίζω να ξέρεις ποιος είμαι.
- Μα φυσικά!
- Υπάρχει κάποιο όνειρό σου, που δεν έχει πραγματοποιηθεί;

-Το παντοτινό μου όνειρο είναι να έχω πολλούς φίλους. Στο σχολείο μου κανείς και καμιά δεν έπαιζε μαζί μου!

-Μπορώ να σου λύσω το πρόβλημα στο άψε-σβήσε! Λοιπόν, απ' ότi έχω μάθει απ' το φίλο μου, το Σεπτέμβριο, πάντα ήθελες να παρακολουθήσεις τη γιορτή για την 28η Οκτωβρίου. Να, ένα σχολείο. Εκεί έχει πολλά παιδιά, είμαι σίγουρος πως θα κάνεις φίλους.

Η Μαρία, πράγματι, πήγε στη γιορτή. Ήταν πολύ ενδιαφέρον, που οι Έλληνες είπαν το όχι στους Ιταλούς και Γερμανούς και αποδείχθηκαν αληθινοί ήρωες. Στο τέλος της ημέρας η Μαρία είπε στον Οκτώβριο:

-Πράγματι, κύριε Οκτώβρη, είχατε τεράστιο δίκιο. Έκανα πολλές φίλες και φίλους. Αυτή όμως που ξεχώρισα, ήταν η Κατερίνα. Άλλο ένα υπέροχο ταξίδι στο χρόνο. Δε θα το ξεχάσω ποτέ! Ευχαριστώ. Αντίο σας!

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Η μικρή Μαρία μαζί με το σύννεφο μετά από τον Οκτώβριο προχώρησαν κι έφτασαν στο Νοέμβριο. Εκεί συνάντησαν τέσσερα περιστέρια. Αυτά τα περιστέρια ήταν φίλοι με το σύννεφο και θέλησαν να τους δείξουν πού ζουν, δηλαδή τον ουρανό.



Πέταξαν όλοι μαζί μέχρι το γαλαξία. Είδαν τους πλανήτες: την Αφροδίτη, τον Άρη, το Δία, τον Πλούτωνα και όλους τους άλλους. Επίσης, είδαν την Πούλια με τον Αυγερινό, καθώς και όλους τους αστερισμούς.

Το μαγευτικό ταξίδι κράτησε ως το τέλος του Νοεμβρίου. Τότε χαιρετήθηκαν και προχώρησαν προς το Δεκέμβριο.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Το κρύο ήταν τσουχτερό στον ουρανό και στη γη, που ήταν χιονισμένη και κατάλευκη. Ο βοριάς φυσούσε δυνατά και πάγωνε τα πάντα. Η νύχτα που έπεφτε, έκανε το κρύο πιο δυνατό. Η Μαρία και το σύννεφο έβλεπαν τα φώτα κάποιας πόλης από ψηλά και ...τουρτούριζαν! Το μικρό μας κοριτσάκι θυμήθηκε τη θαλπωρή από το τζάκι του σπιτιού της, με τα ξύλα που τριζοβολούσαν. Ένωσε ξαφνικά μια νοσταλγία να γεννιέται μέσα της για το σπίτι, το δωμάτιό της και, κυρίως, τους δικούς της. Ήθελε να γυρίσει πίσω, να τους ξαναδεί. Δυο καυτά δάκρυα έτρεξαν από τα μάτια της κι έπεσαν πάνω στο σύννεφο. Δεν του είπε, όμως, ούτε λέξη. Αυτό την αγκάλιασε τρυφερά και, χωρίς να τη ρωτήσει τίποτε, τα κατάλαβε όλα.

'Νοστάλησε το σπίτι του το κοριτσάκι μας. Ώρα να γυρίσουμε πίσω', σκέφτηκε.

-Ας χαμηλώσουμε να δούμε κι αυτήν την πόλη, της πρότεινε το σύννεφο.

-Ναι, φαίνεται όμορφη από ψηλά, συμφώνησε η Μαρία, που δεν ήθελε να δει το σύννεφο ότι είχε κλάψει. Όλον αυτόν τον καιρό ήταν ο σύντροφός της, φίλος και προστάτης της μαζί. Δεν της πήγαινε η καρδιά να το στεναχωρήσει. Γιατί οι φίλοι, όταν λυπάται ο ένας, λυπάται κι ο άλλος.

-Κι αν σου αρέσει κάπου, μπορούμε να σταματήσουμε για λίγο, της ξαναείπε.

Η μικρούλα πλησίασε στο παράθυρο ενός μεγάλου σπιτιού και είδε στο τζάκι του σαλονιού τη φωτιά να σιγοκαίει. Κανείς δεν βρισκόταν εκεί, φαίνεται πως είχαν πάει όλοι για ύπνο. Καθώς ήταν άορατη, άνοιξε το παράθυρο και μπήκε μέσα στο σπίτι.

-Έλα κι εσύ, ψιθύρισε στο σύννεφο.

-Όχι, προτιμώ να μείνω έξω, απάντησε εκείνο, για να την αφήσει λίγο μόνη.



Η Μαρία κοίταξε γύρω της και είδε το σαλόνι του σπιτιού γεμάτο με στολίδια και παιχνίδια. Δυο μεγάλα χριστουγεννιάτικα δέντρα υπήρχαν στο χώρο και γύρω - γύρω κουτιά και κουτάκια σε διάφορα χρώματα και σχήματα, κεράκια και πολύχρωμα λαμπιόνια. 'Τι όμορφα που είναι', σκέφτηκε η Μαρία. 'Πόσο τυχερά είναι τα παιδιά, που θα πάρουν τα δώρα. Άραγε οι δικοί μου θα έχουν αγοράσει και για μένα δώρο ή θα με έχουν ξεχάσει τελείως, αναρωτήθηκε ανήσυχη. Πόσο μου έχουν λείψει όλα αυτά!' σκέφτηκε και τα μάτια της βούρκωσαν.

Το σύννεφο, που την παρατηρούσε προσεκτικά έξω απ' το παράθυρο, τη φώναξε και της είπε:

-Μαρία, φίλη μου καλή, με ειδοποίησαν πως πρέπει να φύγω για μέρη μακρινά, που με περιμένουν άνθρωποι, ζώα και χορτάρια να γίνω βροχή, για να τα ξεδιψάσω. Δεν μπορώ, όμως, να σ' αφήσω μόνη, γι' αυτό θα επιστρέψουμε στο σπίτι σου μαζί.

-Και δεν θα σε ξαναδώ ποτέ; ρώτησε η Μαρία, που χάρηκε απ' τη μια γιατί επιθυμούσε να γυρίσει, μα απ' την άλλη στενοχωρήθηκε, επειδή θα έχανε τον αγαπημένο φίλο που είχε κάνει στο μαγευτικό αυτό ταξίδι. Άλλωστε δεν είχε και πολλούς φίλους. Κανέναν για την ακρίβεια! Πώς τα είχε καταφέρει έτσι; Εκείνη τη στιγμή αποφάσισε πως κάτι έπρεπε να κάνει οπωσδήποτε γι' αυτό, όταν με το καλό γύριζε πίσω

-Κάθε φορά που θα 'ρχομαι στον τόπο σου, θα βλεπόμαστε, της απάντησε το σύννεφο. Εσύ θα μου λες τα νέα σου κι εγώ θα σου διηγούμαι τι είδα στα ταξίδια μου.

-Εντάξει, τότε. Γιατί δεν θέλω να χάσω εσένα, το μοναδικό μου φίλο. Πώς θα γυρίσουμε, όμως; Έχουμε φύγει πολύ μακριά! Ταξιδεύουμε έναν ολόκληρο χρόνο! Ξεκινήσαμε τον Ιανουάριο και τώρα είναι Δεκέμβρης.

-Γι' αυτό σκας; Θα επιστρέψουμε με τον ίδιο τρόπο που ήρθαμε. Κλείσε τα μάτια σου κι αφέσου στη μαγεία της περιστρεφόμενης δίνης.

'Ωχ! Τι μου συμβαίνει;' σκέφτηκε η Μαρία ζαλισμένη, καθώς εκατομμύρια αστέρια άρχισαν να περιστρέφονται γύρω της. Ξαφνικά είδε από μια τρύπα τα καφέ πόδια του κρεβατιού της. Στιγμιαία ένιωσε ένα γαργαλητό και βρέθηκε στο πάτωμα δίπλα από το κρεβάτι της.

Άκουσε τη μητέρα της να της φωνάζει πως πρέπει να ξυπνήσει. Μπήκε μέσα με έναν γυάλινο δίσκο, μα όταν αντίκρισε τη Μαρία πεσμένη κάτω, ο δίσκος δεν βρισκόταν πια εκεί αλλά στο πάτωμα, σπασμένος σε χίλια δυο κομμάτια.

-Μαρία, είσαι καλά παιδί μου;!

-Ε, ναι, μια χαρά μανούλα! Θα μπορούσες να με σηκώσεις και να με βάλεις δίπλα στο παράθυρο;

-Μα και βέβαια! Ό,τι θέλει η μικρή μου κουκλίτσα.

Η μητέρα της πήρε μια καρέκλα και την έβαλε δίπλα από το παράθυρο. Ύστερα έπιασε προσεχτικά τη Μαρία αγκαλιά και την τοποθέτησε πάνω στην καρέκλα.

Η Μαρία κάθισε για λίγο σκεπτική. Ήθελε πολύ να μιλήσει στους άλλους, στους συμμαθητές της, να τους πει για την υπέροχη περιπέτεια που είχε ζήσει. Ετοιμάστηκε, λοιπόν, και πήρε θέση για το μεγάλο αυτό γεγονός. Είχε να μιλήσει σε κάποιον άλλον, εκτός από τους συγγενείς της, πάρα πολύ καιρό. Ήταν ενθουσιασμένη!

Ξαφνικά άκουσε το κουδούνι του σχολείου, που χτυπούσε για το σχόλασμα και χιλιάδες πόδια σαν μπουμπουνητά. Τώρα ήταν η ευκαιρία της. Άρχισε να φωνάζει από το ανοιχτό παράθυρο το όνομα της πρώην διπλανής της με μανία:

-Δήμητρα, Δήμητρα! Έχω κάτι να σου πω!

-Τι είναι;

-Πήγα ένα ταξίδι.

-Δεν μπορείς να περπατήσεις! Πώς πήγες ταξίδι; Πότε;

-Εχθές.

Τότε πλησίασαν και τα δίδυμα αδέρφια της Δήμητρας.

-Μα τι κάθισαι και μιλάς με αυτή τη στριμμένη; είπε ο ένας απ' τους διδύμους.

-Αυτή δεν είναι που κάνει ότι τα ξέρει όλα; ρώτησε ο άλλος.

Σε λίγο ήρθε και η Ιωάννα, η καλύτερη φίλη της Δήμητρας, ήρθαν και οι καλύτεροι φίλοι των διδύμων, η Άννα και η καλύτερή της φίλη, η Χρύσα, ο Φοίβος, ο Άρης, ο Άκης, ο Παύλος, ο Πέτρος, η Ηρώ, η Βάσω, η Χριστίνα και φυσικά ο Άγγελος, αυτός που, αν δεν ξέρει τα πάντα, σκάει. Και φυσικά όλοι το ίδιο ερώτημα είχαν: τι κάνουν οι άλλοι με τη Μαρία.

Και τότε αυτή άρχισε να τους διηγείται την ιστορία της. Όλοι πρόσεχαν να μην χάσουν ούτε λέξη. Γύρω στις 5:00 μ.μ. άρχισαν σιγά-σιγά να μαζεύονται στα σπίτια τους, αφού, όμως, η Μαρία τους υποσχέθηκε πως την άλλη μέρα θα τους πει τη συνέχεια της περιπέτειάς της. Και την άλλη μέρα δεκαεπτά παιδιά μαζεύτηκαν γύρω από το παράθυρο της μικρής. Έτσι πέρασε σιγά σιγά ο καιρός. Με τις κουβέντες τα παιδιά έγιναν φίλοι και κάθε μέρα η Μαρία είχε και μια διαφορετική επίσκεψη.

Μια μέρα ο Άκης τη ρώτησε:

-Μα, σε πόσο καιρό ακόμη θα μπορείς να περπατάς;

-Ο γιατρός μου είπε πως πρέπει να μείνω έτσι για, το πολύ, έξι μήνες.

-Και πόσοι μήνες έχουν περάσει;

-Αυτές τις μέρες συμπληρώνονται οι έξι μήνες.

Και τότε συνειδητοποίησε κάτι.

-Μπορώ να περπατώ! Ελάτε όλοι μέσα! Μπορώ να περπατώ!!!

Έτρεξαν όλοι οι συμμαθητές της μέσα. Δύο την έπιασαν από τα χέρια. Τη σήκωσαν απαλά. Όλοι άρχισαν να φωνάζουν:

'ΕΛΑ, ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΕΙΣ!!!'

Και τότε με μερικά αδύναμα βήματα η Μαρία περπάτησε ως τον άλλο τοίχο.

Το νέο μαθεύτηκε σ' όλο το χωριό. Κι έτσι την άλλη μέρα ένα ξέφρενο πάρτι έκπληξη έγινε για χάρη της. Από τότε κάθε μέρα έφευγε για το σχολείο μαζί με όλους τους φίλους της. Είχε γίνει πια πολύ δημοφιλής.

Και κάθε φορά που το σύννεφο περνούσε απ' τη γειτονιά της, την κοιτούσε από ψηλά και την καμάρωνε! Κι όταν τη νοσταλγούσε, έκλαιγε και γινόταν βρόχινο νερό κι έπεφτε πάνω στη γη και την ξεδιψούσε.

Κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.



ΤΕΛΟΣ

Συγγραφική ομάδα:
Όλοι οι μαθητές της Δ₂ τάξης
κατά το σχολικό έτος 2011-2012